

naar man seer hen til, at, naar den private Mand skylder en Rigsbankdaler, da kan han ikke, mine Herrer! betale denne Rigsbankdaler med 95 $\text{\$}$, men den ene Skilling vil blive udpantet, og hvem tør vel paastaae, at Embedsstanden er mere vigtig for Danmark end den private? Men, seer man nu hen til Motiverne og seer, hvorledes **endeel** af disse Embedsmænd har svaret Finansministeren paa hans Dpfordring om at afgjøre det Skyldige, da seer man, at iffun meget faa have fundet sig villige til at gaae ind paa Forslagene, nogle have paaberaabt sig moderatere Afbetalingsterminer, nogle om Estergivelse, og kun høist Enkelte ville stille den forlangte Sikkerhed; men, hvad der frapperer mig meest, det er, at Nogle have paaberaabt sig Præscription. — Jeg maa tilstaae, at jeg kjender intet Tilfælde, hvor den private Mand kan blive fri for at betale en Skilling af sin Gjæld, om han endogsaa har forrentet sin Capital i 20 eller 25 Aar, og jeg skjønner heller ikke, der er Grund til at favorisere Embedsmanden mere end enhver anden ærlig og tro Statsborger, og desuden er det oplyst, at der er mange Mænd paa denne Liste, som slet ikke have Trang til en saadan Estergivelse, og selv om det ogsaa var saaledes, da troer jeg det, er mindre rigtigt at understøtte disse Embedsmænd altsformet, som ikke ere god Huusholdere over deres Eget; thi der er ikke den bedste Udflugt til, at de kunne forvalte Andres; men, uagtet alle disse Hensyn, saa sees det i Motiverne, at selv Finans-Bestyrelsen har fundet fyldestgjørende Grunde i Embedsmændenes **egne** Undskyldninger, til at estergive det (paa Enkelte nær) som er ældre end 1841 som uerholdeligt. Jeg vil nu ikke gaae videre ind paa Sagen, men blot tillade mig en Bemærkning om et andet Punkt, det er mig bekjendt, at, før 1823 manglede der ikke paa Andragender fra Landet, hvorved de anholdt hos Regjeringen om Estergivelse i deres Stat, af den meget simple Grund, at der var Mange, som ikke havde at betale med; men det er mig ogsaa bekjendt, at disse Andragender kom tilbage med Afslag, og Følgen blev, at endeel Familier gik over paa Communen, og Gaarde paa 4 a 5 Tønder Hart-

forn bleve solgte for 500 Rbd., ja nogle for 50 og 5 Rbd.; der blev ikke Tale om, at noget var uerholdeligt, kun det var uerholdeligt hos disse Mennesker, som var til Rest efterat det sidste Stykke var solgt paa Auction; men desuagtet seer jeg til min Forundring, at Regjeringen just i de selsamme Aar har estergivet endeel Embedsmænd en Sum af 354,370 Rbd. 41 $\text{\$}$, men det er her ikke en Sum af 354,000 og nogle Hundrede, hvorom her er Tale, men, tager man Renterne med, saa er det nærmere en Sum af 5 til 6 Tønder Guld, som Staten dengang har tabt. Jeg har forøvrigt ikke noget imod, at den høitagtede Finansminister, som Minister betragtet, bør komme frem med et saadant Forslag, men jeg maa i Henhold til, hvad jeg har yttret, saavel som i Henhold til min Overbeviisning om Følgerne af saadanne Forslag, stemme derimod.

Finansministeren: Jeg troer rigtig nok, at den Rædsel, som den ærede sidste Taler sagde, at den store Forskudsliste, som er meddeelt det høitærede Thing, havde indgydt ham, har noget for meget svæbet ham for Die ved at bedømme dette Forslag. Jeg kan nemlig forsikre den ærede Taler, at, saafremt man i Fortiden kun havde givet Dvartalsforskud paa Gager af og under 1000 Rbd., saa havde sandsynligviis aldrig Forskudslisten naaet det Punkt, som den nu har naaet, hvad Summernes Beløb angaaer; thi det er ordentligviis ikke de lavest gagerede Embedsmænd, der have faaet disse Forskud, og jeg kan forsikre den ærede Taler om, at, aldeles affeet fra den Regjeringsform, hvorunder vi bestinde os, selv om det var under den souveraine Regjeringsform, at en saadan Regel var givet som den, jeg her har tilladt mig at foreslaae, selv da vilde det være aldeles umuligt, at man igjen skulde kunne danne sig et saadant Syndereregister som det, der indeholdes i den store Liste.

Ordføreren: Jeg vil ikke mistroste Rogen, og allermindst den ærede Finansminister, men jeg troer dog, at han jevnlig trøster sig for meget til, hvad Reglerne skulde kunne sætte igjennem (Hør I). Det, som jeg egentlig reiste mig for at gjøre opmærksom paa, var et Par, jeg troer man kunde gjerne sige, Bildsarelses, som undslap den næstsidste Taler. Han